

Č.j. R 29/2004

V Brně dne 13. ledna 2005

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 8. 4. 2004 č.j. S 138/03-2331/04-ORP ve věci návrhu na určení podle ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), podal účastník řízení – společnost **VYSOKÉ PECE Ostrava, a.s.**, se sídlem Ostrava – Kunčice, Vratimovská 142, IČ 25 35 29 54, zastoupená na základě plné moci ze dne 15. 7. 2003 Mgr. Ing. Ludvíkem Juříčkou, advokátem v advokátní kanceláři Ambruz & Dark, advokáti, v.o.s., se sídlem Brno, nám. Svobody 20, PSČ 602 00, jsem podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, na návrh zvláštní komise ustavené podle § 61 odst. 2 téhož zákona

r o z h o d l

takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 8. 4. 2004 č.j. S 138/03-2331/04-ORP **m ě n í m** takto:

Určuje se, že jednání účastníka řízení, společnosti VYSOKÉ PECE Ostrava, a.s., se sídlem Ostrava – Kunčice, Vratimovská 142, IČ 25 35 29 54, spočívající v/ve:

a)

stanovení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa Pig P2 za první čtvrtletí roku 2003 vůči společnosti OSINEK, a.s., není zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů;

b)

I. aplikaci principů stanovení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa Pig P2 obsažených v Kupní smlouvě č. 002/2002 na dodávky tekutého ocelářského surového železa, v Kupní smlouvě č. 002/2002 na dodávky tekutého ocelářského surového železa ve znění dodatku č. 1 ze dne 29. 4. 2002, v Kupní smlouvě č. 002/2002 na dodávky tekutého ocelářského surového železa ve znění dodatku č. 1 ze dne 29. 4. 2002 a dodatku č. 2 ze dne 23. 7. 2002, není zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů;

II. aplikaci principů stanovení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa Pig P2 obsažených v Kupní smlouvě č. 002/2002 na dodávky tekutého ocelářského surového železa ve znění dodatku č. 1 ze dne 29. 4. 2002, dodatku č. 2 ze dne 23. 7. 2002 a dodatku č. 3 ze dne 27. 12. 2002 a v návrhu Kupní smlouvy č. 02/2003 na dodávky tekutého ocelářského surového železa, je zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, k újmě společnosti OSINEK, a.s.;

c)

omezení dodávek tekutého surového ocelářského železa Pig P2 společností VYSOKÉ PECE Ostrava, a.s. společností OSINEK, a.s. až do výše 1500 tun tekutého surového ocelářského železa denně z důvodu neuhrazení dodatečné faktury č. 130138/03 ze dne 18. 4. 2003 za dodávku tohoto zboží a dalších pohledávek vzniklých společností VYSOKÉ PECE Ostrava, a.s. do 31. 1. 2004 z titulu dodávek tohoto zboží, je zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, k újmě společnosti OSINEK, a.s., společností VÍTKOVICE STEEL, a.s., a odběratelů jejích výrobků;

d)

stanovení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa Pig P2 odlišně pro odběratele OSINEK, a.s., a ISPAT NOVÁ HUŤ a.s., jež by odpovídalo odlišnému charakteru obchodního vztahu k těmto dvěma odběratelům (majetkové propojení společností VYSOKÉ PECE Ostrava, a.s. a ISPAT NOVÁ HUŤ a.s., zajišťování dodávek vstupních surovin ze strany společnosti ISPAT NOVÁ HUŤ a.s. pro společnost VYSOKÉ PECE Ostrava, a.s., rozdílná výše odběrů surového tekutého ocelářského železa ze strany společnosti OSINEK, a.s. a ISPAT NOVÁ HUŤ a.s., odlišný způsob plateb za odběry surového tekutého ocelářského železa), je zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, k újmě společnosti OSINEK, a.s.

O d ů v o d n ě n í

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) vydal dne 8. 4. 2004 rozhodnutí č.j. S 138/03-2331/04-ORP, kterým podle ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (dále jen „zákon“ nebo „zákon o ochraně hospodářské soutěže“) určil, že jednání společnosti VYSOKÉ

PECE Ostrava, a.s. se sídlem Ostrava – Kunčice, Vratimovská 142, IČ 25 35 29 54 (dále jen „VPO“ nebo „účastník řízení“), spočívající ve stanovení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa Pig P2 za první čtvrtletí roku 2003 vůči společnosti OSINEK, a.s., se sídlem Ostrava – Vítkovice, Ruská 56/397, PSČ 706 02, IČ 00 01 21 73 (dále jen „OSINEK“ nebo „účastník řízení“), není zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže za předpokladu, že růst cen vstupních surovin pro výrobu tekutého surového ocelářského železa Pig P2, který byl důvodem pro zvýšení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa Pig P2 v prvním čtvrtletí roku 2003, odpovídá vývoji a obvyklé úrovni cen těchto surovin na trhu v předmětném období; v aplikaci principů stanovení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa Pig P2 obsažených v Kupní smlouvě č. 002/2002 na dodávky tekutého ocelářského surového železa, v Kupní smlouvě č. 002/2002 na dodávky tekutého ocelářského surového železa ve znění dodatku č. 1 ze dne 29. 4. 2002, v Kupní smlouvě č. 002/2002 na dodávky tekutého ocelářského surového železa ve znění dodatku č. 1 ze dne 29. 4. 2002 a dodatku č. 2 ze dne 23. 7. 2002, není zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže; v aplikaci principů stanovení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa Pig P2 obsažených v Kupní smlouvě č. 002/2002 na dodávky tekutého ocelářského surového železa ve znění dodatku č. 1 ze dne 29. 4. 2002, dodatku č. 2 ze dne 23. 7. 2002 a dodatku č. 3 ze dne 27. 12. 2002 a v návrhu Kupní smlouvy č. 02/2003 na dodávky tekutého ocelářského surového železa je zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, k újmě společnosti OSINEK, a.s.; v omezení dodávek tekutého surového ocelářského železa Pig P2 společností VPO společnosti OSINEK až do výše 1500 tun tekutého surového ocelářského železa denně z důvodu neuhrazení dodatečné faktury č. 130138/03 ze dne 18. 4. 2003 za dodávku tohoto zboží a dalších pohledávek vzniklých společnosti VPO do 31. 1. 2004 z titulu dodávek tohoto zboží, je zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže k újmě společnosti OSINEK a jiných soutěžitelů a spotřebitelů; ve stanovení vyšší kupní ceny tekutého surového ocelářského železa Pig P2 odběrateli OSINEK než odběrateli ISPAT NOVÁ HUŤ a.s. (dále jen „INH“) na základě odlišností obchodních vztahů mezi těmito společnostmi (majetkové propojení společností VPO a INH, zajišťování dodávek vstupních surovin ze strany společnosti INH pro společnost VPO, rozdílná výše odběrů surového tekutého ocelářského železa ze strany společnosti OSINEK a INH, odlišný způsob plateb za odběry surového tekutého ocelářského železa), je zneužitím dominantního postavení ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže k újmě společnosti OSINEK.

Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení – společnost VPO rozklad, ve kterém úvodem namítá, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno ve lhůtě stanovené v § 49 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů. Dle názoru účastníka řízení Úřad dále závažným způsobem porušil procesní práva společnosti VPO disponovat řízením č.j. S 138/03, když společnost VPO neinformoval o rozšíření okruhu účastníků řízení o společnost OSINEK.

Společnost VPO je toho názoru, že Úřad neposkytl oběma účastníkům řízení, tj. společnosti VPO a OSINEK, rovná procesní práva, a opakovaně v průběhu řízení zvýhodnil společnost OSINEK. Tento postup Úřadu je dle účastníka řízení zřejmý zejména v rozdílném přístupu Úřadu k žádostem obou účastníků o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí. Úřad totiž zamítl žádost společnosti VPO o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí a nevzal v úvahu skutečnost, že společnost VPO se chtěla vyjádřit k vyjádření společnosti OSINEK k cenové analýze, nikoli k cenové analýze samotné.

Účastník řízení dále namítá, že se Úřad v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi argumenty společnosti VPO uvedenými v rozkladu proti rozhodnutí č.j. S 138/03-5510/03-ORP ze dne 10. 10. 2003, jež bylo zrušeno rozhodnutím předsedy Úřady č.j. R 34/2003 ze dne 7. 1. 2004, a v následujících podáních buď vůbec, nebo nedostatečně. Dle názoru účastníka řízení Úřad neprovedl důkazy, které společnost VPO v průběhu správního řízení navrhla. V důsledku závažných pochybení Úřadu má účastník řízení za to, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky správního řádu. Jedná se zejména o pochybení spočívající v nevypořádání se s otázkou přiměřenosti ceny tekutého surového železa. Úřad dále dle účastníka řízení pochybil, když nerefletoval návrhy důkazů společnosti VPO, např. návrh na výslech soudního znalce doc. PhDr. Jana Novotného, CSc., anebo odmítl vyslechnout zástupce společnosti TRINECKÉ ŽELEZÁRNY, a.s., k otázce tržních cen pevných želez a možnosti odvodit cenu tekutého železa od ceny pevných želez. Úřad zcela pominul argumentaci společnosti VPO týkající se principů veřejné podpory poskytnuté společnosti IHN a jejich vlivu na výši ceny tekutého surového železa. Úřad se rovněž uspokojivě nevypořádal s otázkou zastupitelnosti kontislitků, existenční závislosti společnosti OSINEK na dodávkách od společnosti VPO a silným postavením společnosti OSINEK jako odběratele ve vztahu ke společnosti VPO.

Společnost VPO rovněž namítá, že specifický a ojedinělý vztah mezi ní a společností OSINEK nelze definovat jako samostatný relevantní trh dodávek tekutého surového ocelárenského železa v oblasti Ostravska. Jedná se totiž o obchodní vztah dvou subjektů, který vznikl v důsledku restrukturalizace hutního průmyslu v České republice a který je nadále udržován pomocí státních intervencí. Předmětem tohoto obchodního vztahu je tekuté surové železo, které není běžně obchodováno, a není proto komoditou tržní, jejíž cenu by bylo možné určit na základě běžných tržních mechanismů. Není-li tekuté surové železo obchodovanou tržní komoditou a není-li možné určit tržní cenu této komodity, má účastník řízení za to, že lze jen stěží hovořit o tržním prostředí a o trhu jako takovém.

V další části rozkladu konstatuje účastník řízení, že pokud by bylo potvrzeno, že v České republice v oblasti Ostravska existuje trh s tekutým surovým železem a že na něm působí společnosti OSINEK a VPO, je nutné vedle tržního podílu zohlednit i další faktory, aby otázka dominantního postavení byla komplexně posouzena. Poukazuje zejména na některé specifické okolnosti dodávek tekutého surového železa do společnosti OSINEK, které dle jeho názoru výrazně ovlivňují postavení zúčastněných subjektů v rámci obchodního vztahu, přičemž při opomenutí těchto okolností nemůže být vztah mezi společnostmi OSINEK a VPO objektivně správně zhodnocen.

Pokud jde o posouzení otázky existenční závislosti společnosti OSINEK na VPO, má společnost VPO za to, že nebyla prokázána. Úřad totiž dle názoru společnosti VPO nedostatečně prověřil možnost zastupitelnosti tekutého surového železa kontislitky vyplývající z tvrzení společnosti VPO. V důsledku specifčnosti obchodního vztahu mezi společnostmi OSINEK a VPO ohledně dodávek tekutého surového železa, pak není podle účastníka řízení naplněn pojmový znak dominantního postavení, a to možnost chovat se do značné míry nezávisle na jiných soutěžitelích. Přestože tržní podíl společnosti VPO na relevantním trhu by svědčil o tom, že společnost VPO má dominantní postavení, konstatuje účastník řízení, že nemá možnost chovat se do značné míry nezávisle vůči jiným soutěžitelům či spotřebitelům, tzn. vůči společnosti OSINEK, při realizaci dodávek tekutého surového železa. Pokud by společnost VPO podle názoru Úřadu skutečně i za této situace měla postavení teoreticky umožňující značnou míru nezávislosti chování na jiných soutěžitelích a

spotřebitelích, kteří fakticky neexistují, pak logickým důsledkem takové argumentace Úřadu musí být, že toto postavení má i společnost OSINEK, a to na poptávkové straně tohoto trhu. Výsledkem takové argumentace by mělo být, že oba subjekty jsou na sobě vzájemně závislé a tedy že dominantní postavení ve smyslu § 10 zákona o ochraně hospodářské soutěže nemá ani jeden z nich.

Společnost VPO dále namítá, že výrok rozhodnutí obsažený pod písm. a) je formulován jen obecně a navíc podmíněně, tzn. jeho aplikace na konkrétní situaci je možná pouze při naplnění stanovených předpokladů, jež zahrnují obecné (právní a ekonomické) pojmy. Podle názoru účastníka řízení však není znění výroku napadeného rozhodnutí jasné a přesné a neodpovídá rozsahu a obsahu provedeného šetření Úřadu. V souvislosti s podmíněností výroku obsaženém pod písm. a) trvá účastníka řízení na tom, aby se Úřad obrátil na Ministerstvo financí České republiky v otázce přiměřenosti cen vstupů společnosti VPO.

Účastník řízení uvádí, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda jeho jednání je či není zneužitím dominantního postavení, neboť písm. a) a b) bodu II. výroku napadeného rozhodnutí jsou do určité míry v rozporu. Kupní cena v prvním čtvrtletí roku 2003, která byla dle účastníka řízení zvýšena v důsledku růstu cen vstupů na výrobu, přičemž tento růst odpovídá vývoji a obvyklé úrovni nákladů na trhu a ve výsledné ceně je kalkulován přiměřený zisk, tzn. jsou naplněny podmínky stanovené pod písm. a) napadeného rozhodnutí, byla totiž dle účastníka řízení stanovena na základě principů stanovení ceny tekutého surového železa dle Kupní smlouvy č. 002/2002 ve znění dodatku č. 3 ze dne 27. 12. 2002.

Z výrokové části II. písm. b) napadeného rozhodnutí podle účastníka řízení vyplývá, že za zneužití dominantního postavení k újmě společnosti OSINEK považuje Úřad aplikaci principů stanovení ceny tekutého surového železa vyplývajících z Kupní smlouvy č. 002/2002 ve znění dodatku č. 3, na jehož základě není účastník řízení povinen dokládat společnosti OSINEK náklady na výrobu surového tekutého železa a dále na jehož základě účastník řízení není omezen ve výši tvorby zisku, který je započítáván do výsledné ceny tekutého surového železa. Konstatování Úřadu, že předkládání čtvrtletních výrobních kalkulací společnosti VPO a stanovení maximální výše marže VPO není jedinou možnou zárukou přiměřenosti kupní ceny tekutého surového ocelářského železa pro společnost OSINEK, považuje účastník řízení za rozporné s výrokiem obsaženým pod bodem II. písm. b) napadeného rozhodnutí, dle kterého právě absence povinnosti společnosti VPO poskytovat čtvrtletní kalkulace a omezovat výši zisku společnosti VPO představuje zneužití dominantního postavení společnosti VPO. Pokud Úřad v napadeném rozhodnutí konstatuje, že zárukou přiměřenosti kupní ceny mohou být i další způsoby, nemůže být absence zakotvení výše uvedených povinností společnosti VPO ve smlouvě zneužitím dominantního postavení, aniž by Úřad zkoumal, zda se „jiné mechanismy“ zaručující přiměřenost kupní ceny a ochranu hospodářské soutěže ve vztahu společností VPO a OSINEK uplatňují. Rozhodující je totiž faktické uplatňování přiměřené ceny, nikoli zakotvení tohoto mechanismu v písemné smlouvě. Účastník řízení dále namítá, že Úřad nezohlednil skutečnost, že zisk společnosti VPO není tvořen pouze ziskem z prodeje tekutého surového železa společnosti OSINEK, ale i z prodeje jiných produktů. Společnost VPO je dále přesvědčena, že Dodatek č. 3 zakotvuje podmínky obvyklé v obchodním styku, které jsou v souladu s výše zmíněným ustanovením privatizační smlouvy a nepředstavuje zneužití případného dominantního postavení společnosti VPO.

Dle názoru účastníka řízení je pro zachování zdravého soutěžního prostředí dostačující, že společnost VPO nestanoví ceny nepřiměřeně vysoké, tj. zahrnující nepřiměřený zisk, v porovnání s cenami za stejné či obdobné produkty na trhu, a že vůči svým obchodním

partnerům neuplatňuje nepřiměřeně nevýhodné obchodní podmínky spolupráce. Společnost VPO namítá, že Úřad v napadeném rozhodnutí nezohlednil, že cena, za kterou společnosti OSINEK dodává surové tekuté železo, umožňuje této společnosti zvyšovat cenu svých finálních produktů.

Společnost VPO nesouhlasí se závěrem Úřadu, že vzhledem ke specifičnosti daného trhu není možné stanovit kupní cenu tekutého surového železa jinak než nákladovým způsobem. Pro posílení své argumentace odkazuje účastník řízení i na vývoj ceny pevných želez, které se sice obchodují na odlišném trhu a mají jiné určení než železo tekuté, jedná se však o fyzikálně totožné substance lišící se pouze teplotou. Nelze tedy popřít existující cenovou souvztažnost mezi cenami obou druhů želez. V souladu se shora uvedeným trvá společnost VPO na tom, že existuje několik možných způsobů určení ceny tekutého surového železa, mezi něž patří jak nákladový způsob, tak odvození ceny tekutého železa od ceny pevného železa.

Pokud jde o výrokovou část c) napadeného rozhodnutí, uvádí společnost VPO, že v lednu a únoru roku 2004 se rozdíl mezi základní cenou a kupní cenou výrazně prohloubil, tzn. že společnost OSINEK v tomto období hradila pouze cca 85 % kupní ceny. Účastník řízení konstatuje, že tento rozdíl je nutné hodnotit ve vztahu k marži, kterou společnost VPO účtuje na prodej tekutého surového železa. Úřad měl dle názoru účastníka řízení při hodnocení skutkového stavu vzít v úvahu skutečnost, že neuhrazení cca 15 %, resp. 7 % kupní ceny je velmi závažným a stěžejním důvodem pro samotnou existenci společnosti VPO a posoudit tuto situaci s ohledem na skutečnost, že úhrada 85 %, resp. 93 % kupní ceny ze strany společnosti OSINEK při stanovené minimální ziskové marži společnosti VPO samozřejmě znamená, že společnost VPO nedostává ani cenu nákladů, za které tekuté surové železo vyrábí. Aby společnost VPO dostala alespoň cenu nákladů, musela by společnost OSINEK uhradit přibližně 99,75 % ceny. Z tohoto důvodu považuje společnost VPO závěr Úřadu za nesprávný, neboť Úřad nezohlednil závažný objektivní důvod, který ve svém konečném důsledku může vést k likvidaci společnosti VPO.

Na základě všech shora uvedených skutečností navrhuje účastník řízení, aby předseda Úřadu rozhodnutí č.j. S 138/03-2331/03-ORP ze dne 8. 4. 2004 zrušil a věc vrátil orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

K rozkladu společnosti VPO podal druhý účastník řízení – společnost OSINEK vyjádření, ve kterém konstatuje, že společnost VPO nepřináší ve svém rozkladu žádné nové argumenty a pouze opakuje tvrzení a skutečnosti, se kterými se Úřad již vypořádal v průběhu správního řízení. S ohledem na procesní ekonomii řízení předkládá společnost OSINEK pouze stručné vyjádření k nejdůležitějším skutečnostem uvedeným v rozkladu. Pokud jde o námitku nedodržení procesní lhůty pro vydání rozhodnutí, nepředstavuje tato skutečnost dle společnosti OSINEK podstatnou vadu správního řízení a nemůže mít vliv na věcnou správnost rozhodnutí. Dále se společnost OSINEK domnívá, že vymezení relevantního trhu ze strany Úřadu jako trhu dodávek tekutého surového ocelářského železa Pig P2 v oblasti Ostravska je jednoznačné, stejně jako skutečnost, že společnost VPO na něm zaujímá dominantní postavení. Ohledně stanovení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa za první čtvrtletí roku 2003 společností VPO ve vztahu ke společnosti OSINEK, konstatuje společnost OSINEK, že se jedná o zneužití dominantního postavení, neboť zvýšení účtované ceny oproti úrovni roku 2002 neodpovídá vývoji a obvyklé úrovni cen surovin pro výrobu tekutého surového železa. Pokud jde dále o společnost VPO namítanou údajnou vnitřní rozpornost rozhodnutí, respektive výrokových částí a) a b), jedná se dle společnosti OSINEK

o nepochopení podstaty rozhodnutí Úřadu i základních principů práva na ochranu hospodářské soutěže. Společnost OSINEK rovněž souhlasí se závěrem Úřadu, že omezení dodávek tekutého surového železa ze strany společnosti VPO společností OSINEK až do výše 1500 tun zboží denně by bylo zneužitím dominantního postavení.

Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 57 odst. 1 správního řádu a v souladu s odst. 2 téhož ustanovení správního řádu postoupil věc k rozhodnutí orgánu rozhodujícímu o rozkladu.

Dne 2. 6. 2004 nabyl účinnosti zákon č. 340/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), a některé další zákony. Podle ustanovení článku III odst. 1 Přejícných ustanovení se řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních předpisů. Proto je případ posuzován z hlediska zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění platném do 1. 6. 2004.

Podle ustanovení § 59 odst. 1 správního řádu jsem napadené rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu, a to i nad rámec námitek uplatněných společností VPO v rozkladu a o věci uvážil následujícím způsobem.

Zásadní skutečností pro posouzení možného zneužití dominantního postavení na trhu, je *vymezení relevantního trhu a stanovení podílu účastníka řízení* na daném trhu, respektive posouzení postavení účastníka z hlediska ustanovení § 10 zákona o ochraně hospodářské soutěže.

Tekuté surové ocelářské železo se vyrábí ve vysokých pecích redukcí železných rud pomocí koksu a struskotvorných látek a dalších přísad. Je sice pravdou, že hutní výrobci a zpracovatelé si obecně zajišťují tekuté surové ocelářské železo pro vlastní potřebu ve vlastním provozu, což vyplývá ze samotného charakteru daného zboží, v ostravském regionu však došlo v důsledku privatizace hutních společností ke vzniku ojedinělého stavu, kdy je tekuté surové ocelářské železo pro společnosti INH a OSINEK, respektive VÍTKOVICE STEEL, a.s., dodáváno jednou společností, a to společností VPO. Relevantní trh byl tedy ve správním řízení vymezen jako trh dodávek tekutého surového ocelářského železa oblasti Ostravska.

Pokud jde o námitku účastníka řízení, že *vztah mezi společnostmi VPO a OSINKEM, který vznikl v důsledku restrukturalizace hutního průmyslu* a jehož předmětem je tekuté surové ocelářské železo, *nemůže být definován jako samostatný relevantní trh*, konstatuji, že společnosti VPO, OSINEK a IHN jsou právně samostatným subjekty splňující podmínky definice soutěžitele ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Pro vymezení relevantního trhu není totiž rozhodující, že vztah mezi těmito společnostmi vznikl právě na základě restrukturalizace hutního průmyslu či jiným způsobem, přičemž Úřad se specifícností vztahu předmětných společností náležitě v napadeném rozhodnutí (strany 5 – 9) zabýval. Nesporné zůstává, že mezi společnostmi VPO a OSINEK existuje obvyklý dodavatelsko odběratelský vztah, na němž dochází k realizaci soutěžních činností.

Nelze přisvědčit ani další námitce účastníka řízení ohledně *zastupitelnosti kontislitků s tekutým surovým železem*, a to z následujících důvodů. Ukončení dodávek tekutého surového železa do společnosti OSINEK by totiž znamenalo ukončení produkce vlastních

kontislitků ve společnosti VÍTKOVICE STEEL, a.s. (dceřinné společnosti OSINKU), a ztrátu tržeb z jejich produkce, uzavření vlastní konvertové ocelárny a kontilití, omezení sortimentu společnosti VÍTKOVICE STEEL, a.s., a ztrátu zákazníků této společnosti. Standardně dodávané kontislitky nejsou dále vhodné pro výrobu všeho sortimentu společnosti OSINEK. Rovněž tak by náhrada tekutého surového železa kontislitky pro tuto společnost představovala zvýšení ceny vstupů pro ten sortiment výroby, který by bylo z kontislitků možno vyrábět. Při posuzování zastupitelnosti kontislitků s tekutým surovým ocelářským železem jsem dále zohlednil skutečnost, že tekuté surové ocelářské železo je vstupem pro výrobu kontislitků a že kontislitek je výsledkem procesu zkujňování surového železa, a proto má kvalitativně odlišné technické vlastnosti. Uzavírám tedy, že kontislitky a tekuté surové ocelářské železo nejsou z hlediska cenového, technického a technologického způsobu použití výrobky v plném rozsahu vzájemně zastupitelné.

Ustanovení § 10 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže stanoví, cit.: „*Dominantní postavení na trhu má soutěžitel nebo společně více soutěžitelů (společná dominance), kterým jejich tržní síla umožňuje chovat se ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích nebo spotřebitelích.*“ Tržní sílu Úřad pak posuzuje nejen z hlediska velikosti tržního podílu daného soutěžitele na relevantním trhu, ale rovněž dle dalších ukazatelů, a to zejména podle hospodářské a finanční síly soutěžitelů, právních a jiných překážek vstupu na trh pro další soutěžitele, stupně vertikální integrace soutěžitelů, struktury trhu atd. (§ 10 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže). Pokud jde o společnost VPO zpochybňovanou *existenční závislost společnosti OSINEK na dodávkách tekutého surového ocelářského železa*, konstatuji, že společnost VPO je vzhledem k vlastnostem tekutého surového ocelářského železa jeho jediným možným dodavatelem do společnosti OSINEK. Nejbližším dalším výrobcem tekutého surového ocelářského železa je společnost TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY, a.s., od které není v současnosti možné tekuté surové ocelářské železo odebírat z technologických a bezpečnostních důvodů. Realizace dodávek tekutého surového ocelářského železa pro společnost OSINEK od společnosti TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY, a.s., je navíc spojena se značnými investičními náklady na straně společnosti OSINEK a je možno ji uskutečnit pouze v dlouhodobém časovém horizontu.

Posoudil jsem rovněž účastníkem řízení namítanou *závislost společnosti VPO na svých odběratelích* a dospěl jsem k následujícím závěrům. Společnost VPO dodává tekuté surové ocelářské železo společnosti INH, která odebírá převážnou část její výroby, a zároveň má společnost VPO možnost vyrábět pevné ocelářské a slévárenské železo pro externí odběratele. Z údajů, které společnost VPO poskytla Úřadu přitom vyplývá, že tato společnost je schopna ročně zpevnit takový objem surového železa, který je vyšší než polovina ročního odběru společnosti OSINEK. Společnost VPO tak není na dodávkách tekutého surového ocelářského železa společnosti OSINEK existenčně závislá. Jelikož společnost VPO je z důvodů technologických a bezpečnostních jediným možným dodavatelem surového ocelářského železa pro společnost OSINEK, tzn. že společnost OSINEK je existenčně závislá na dodávkách tekutého ocelářského železa od společnosti VPO, s ohledem na finanční a hospodářskou sílu společnosti VPO, která je součástí koncernu LNM Holdings N. V. (dále jen „LNM“), na strukturu trhu a na existenci vstupních bariér pro přístup dalších soutěžitelů, konstatuji, že společnost VPO skutečně na shora vymezeném relevantním trhu zaujímá dominantní (monopolní) postavení.

Posouzení námitek účastníka řízení týkajících se způsobu vymezení relevantního trhu a postavení společnosti VPO uzavírám tedy, že ve správním řízení byla nepochybně prokázána existence relevantního trhu dodávek tekutého surového ocelářského železa v oblasti

Ostravska a dominantní postavení společnosti VPO na tomto trhu, přičemž v podrobnostech odkazují na strany 9 – 11 napadeného rozhodnutí.

Samotná existence dominantního postavení není zákonem o ochraně hospodářské soutěže zakázána, protisoutěžní je až zneužití takového postavení, a to na újmu jiných soutěžitelů nebo spotřebitelů (§ 11 odst. 1). Ustanovení § 11 odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže stanoví, cit.: „*Soutěžitelé mohou podat Úřadu návrh na určení, zda určité jejich jednání je či není zneužitím dominantního postavení*“. Soutěžitelé, tj. ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže fyzické a právnické osoby, jejich sdružení, sdružení těchto sdružení a jiné formy seskupení, a to i v případě, že tato sdružení nejsou právními osobami, které se účastní hospodářské soutěže nebo ji svou činností ovlivňují, i když nejsou podnikateli, mohou tedy Úřadu podat návrh na určení, na základě kterého zahájí Úřad správní řízení, jež je ukončeno meritorním rozhodnutím ve smyslu části třetí, oddílu 4 správního řádu.

Předmětem správního řízení č.j. S 138/03 vedeného dle ustanovení § 11 odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže je posouzení jednání společnosti VPO specifikovaného v návrhu na zahájení správního řízení ze dne 18. 7. 2003 (strany 1 - 12 správního spisu) a jeho následném doplnění ze dne 25. 8. 2003 (strany 440 – 441, 447 - 448 správního spisu) z hlediska souladu s právní úpravou obsaženou v § 10 až 11 téhož zákona. Orgán prvního stupně měl povinnost na posuzované jednání společnosti VPO nahlížet ve všech jeho souvislostech, tj. jak z pohledu jejich formálního obsahu a kontextu, tak z hlediska účelu, ke kterému toto jednání směřuje, tak aby byl zjištěn skutečný obsah a smysl posuzovaného jednání.

Pokud jde o *výrokovou část a)* napadeného rozhodnutí a námitky společnosti VPO proti ní směřujících, dospěl jsem k závěru tuto část napadeného rozhodnutí na základě nově zjištěných skutečností změnit. Předmětem posouzení této části výroku bylo, zda stanovení kupní ceny tekutého surového ocelárenského železa Pig P2 za první čtvrtletí roku 2003 společností VPO v porovnání s cenou za čtvrté čtvrtletí roku 2002 ve vztahu ke společností OSINEK je či není zneužitím dominantního postavení. Z podkladů, které jsou součástí spisového materiálu Úřad zjistil, že společnost VPO zachovala v kalkulovaných kupních cenách za tunu tekutého surového ocelárenského železa za období 1. a 2. čtvrtletí roku 2003 srovnatelnou míru zisku jako v předchozím období a zásadně nezměnila ani výši vlastních zpracovacích nákladů. Navýšení kupní ceny společnosti VPO v období 1. a 2. čtvrtletí roku 2003 oproti 4. čtvrtletí roku 2002 bylo způsobeno navýšením ceny vstupů ze strany společnosti IHN (strany 216 a 217 správního spisu). K opakované námitce společnosti VPO zajistil Úřad v rámci řízení o rozkladu stanovisko ministerstva financí ohledně provedené kontroly cen tekutého surového železa dle ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“). Ministerstvo financí ve svém dopise ze dne 22. 7. 2004 č.j. 16/89541/2004-165 (strany 1233 - 1234 správního spisu) dospělo k následujícím závěrům, cit.: „*Provedenou kontrolou oprávněnosti postupu prodávajícího ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 zákona o cenách při sjednávání cen u dodávek tekutého surového železa ve společnosti VPO nebylo zjištěno porušení cenových předpisů, i když výhodnější postavení kontrolovaného subjektu na relevantním trhu bylo prokázáno.*“ Společnost VPO tedy v roce 2003 nezneužila svého hospodářského postavení při sjednávání ceny tekutého surového železa dle § 2 odst. 3 zákona o cenách. Na základě stanoviska ministerstva financí, tj. orgánu oprávněnému provádět cenové kontroly, jsem rozhodl o změně výrokové části a) rozhodnutí v tom smyslu, že jsem vypustil podmíněnost určení Úřadu. Námitkám účastníka řízení jsem tedy v tomto bodě částečně vyhověl.

Na tomto místě k námitce společnosti OSINEK uplatňované v průběhu správního řízení považuji za vhodné poukázat na skutečnost, že předmětem správního řízení č.j. S 138/03, jež je řízením návrhových, a proto je správní orgán plně vázán návrhem společnosti VPO, je posouzení toliko jednání společnosti VPO a nikoli celé skupiny LNM.

Pokud jde o účastníkem řízení namítanou **rozpornost výrokových částí a) a b) rozhodnutí**, uvádím, že výroková část a) rozhodnutí se týká navýšení kupní ceny tekutého surového ocelářského železa v období 1. a 2. čtvrtletí roku 2003, kdežto výroková část b) rozhodnutí se týká principů, které upravují způsob, jakým společnosti VPO a OSINEK sjednávají cenu. Jedná-li se o posouzení aplikace principů stanovení ceny tekutého surového ocelářského železa podle Kupní smlouvy č. 002/2002 ve znění dodatků č. 1, 2, a 3, ztotožňuji se se závěry orgánu prvního stupně, že toto jednání je zneužitím dominantního postavení společnosti VPO, neboť principy zde stanovené jsou pro společnost OSINEK nevýhodné a nepřiměřené. Tomuto závěru však nikterak neodporuje skutečnost, že na základě těchto principů byla v konkrétním případě stanovena kupní cena, tj. v 1. a 2. čtvrtletí roku 2003 (výroková část a) napadeného rozhodnutí), kterou Úřad shledal v daném konkrétním případě jako přiměřenou hodnotě zboží.

Principy stanovení kupní ceny dle Kupní smlouvy č. 002/2002 ve znění dodatků č. 1., 2. a 3. společnosti VPO umožňují stanovit konečnou kupní cenu tekutého surového železa v takové výši, která není ze strany společnosti OSINEK akceptovatelná, neboť tato společnost by se žádným způsobem nemohla přesvědčit o její oprávněnosti. Výsledná kupní cena je sice odvozována ze skutečných nákladů společnosti VPO na výrobu tekutého surového ocelářského železa a ziskové marže, ta však není ve své výši přezkoumatelná, neboť společnost VPO není povinna vůči společnosti OSINEK dokládat své náklady. Aplikace principů stanovení kupní ceny dle Kupní smlouvy ve znění dodatků 1., 2. a 3. je tedy zneužitím dominantního postavení, neboť zakládá nerovné podmínky mezi smluvními stranami. Společnost VPO může totiž na základě těchto principů stanovit jednostranně kupní cenu zboží, aniž by společnost OSINEK mohla její stanovení jakkoli ovlivnit nebo ověřit. Takto nastavené principy stanovení kupní ceny vedou ke značné nerovnosti mezi smluvními partnery, kdy absence jakýchkoliv záruk pro odběratele způsobuje značnou míru ekonomické nejistoty na jeho straně. Oproti tvrzení společnosti VPO však není v napadeném rozhodnutí konstatováno, že jedinou možnou zárukou přiměřenosti kupní ceny tekutého surového ocelářského železa pro společnost OSINEK je předkládání čtvrtletních výrobních kalkulací společnosti VPO a stanovení maximální výše marže VPO.

Pokud jde o námitky společnosti VPO, že se Úřad v napadeném rozhodnutí nezabýval otázkou **přiměřenosti výše kupní ceny**, konstatuji, že skutečnost, že společnost OSINEK, respektive VÍTKOVICE STEEL, a.s., vykazuje zisk, neprokazuje, že ceny vstupních surovin, tj. tekutého ocelářského železa, pro výrobu zboží společnosti VÍTKOVICE STEEL, a.s. jsou přiměřené. Ziskovost firmy nelze totiž přičítat pouze tomu, že společnost má zajištěny vstupní suroviny za odpovídající kupní cenu, nýbrž je ovlivněna řadou dalších faktorů. **K možnosti odvození kupní ceny tekutého surového ocelářského železa od kupní ceny pevného železa** pak uvádím, že lze sice pozorovat obdobný vývoj cen těchto dvou komodit, cenu tekutého surového ocelářského železa však nelze stanovit jako pouhý odpočet nákladů na zpevnění od ceny pevného železa. Z údajů, které předložila společnost TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY, a.s., např. vyplynulo, že její prodejní ceny pevného železa jsou výrazně vyšší než úplné náklady na výrobu tekutého surového ocelářského železa, přičemž tento rozdíl výrazně převyšuje náklady na tuhnutí a případnou obchodní marži srovnatelnou s marží

společnosti VPO. Ztotožňuji se proto se závěrem orgánu prvního stupně, že cenová úroveň pevného ocelářského železa nemá vypovídací hodnotu ve vztahu k cenám tekutého surového ocelářského železa.

Zabýval jsem se rovněž námitkami společnosti VPO ohledně *výrokové části c)* napadeného rozhodnutí a dospěl jsem k závěru, že Úřad nepochybil, posoudil-li jednání společnosti VPO spočívající v omezení dodávek tekutého surového ocelářského železa až do výše 1500 tun denně (strany 15 – 16 napadeného rozhodnutí) jako zneužití dominantního postavení k újmě společnosti OSINEK nebo jiných soutěžitelů či spotřebitelů. Zajisté nelze spravedlivě ani po dominantním, respektive monopolním dodavateli požadovat, aby nesměl užít jiných sankcí než finanční povahy, včetně vypovězení smluvního vztahu. K dosažení svého cíle by však mělo být užito takových prostředků, které odpovídají jeho postavení na trhu a dlouhodobému charakteru dodávek. Průměrný denní odběr společnosti OSINEK činí cca 1900 t tekutého surového železa denně, společností VPO navrhované omezení dodávek až o 1500 t denně by tak pro společnost OSINEK představovalo omezení až o 80 %. Společnost VPO přitom odůvodňuje omezení dodávek skutečností, že společnost OSINEK neuhradila dodatečnou fakturu za dodávku tekutého surového ocelářského železa č. 130138/03 ze dne 18. 4. 2003, případně neuhrazením dalších pohledávek vzniklých společnosti VPO z titulu dodávek tohoto zboží. Jak sám účastník řízení uvádí, hradila společnost OSINEK v roce 2003 cca 84,75 % a v roce 2004 cca 92,75 – 94,75 % výrobních nákladů tekutého surového železa. Nepoměr mezi omezením dodávek tekutého surového ocelářského železa až o 80 % a neuhrazením, cca 15, respektive cca 7 – 5 % výrobních nákladů je tak zcela evidentní. Zneužití dominantního postavení bylo Úřadem shledáno v nápadném nepoměru k poskytovanému protiplnění.

Nad rámec námitek účastníka řízení jsem v souladu s odůvodněním rozkladem napadeného rozhodnutí (strany 15 – 16) upřesnil znění části c) výroku ohledně subjektů, kterým by jednání, respektive zneužití dominantního postavení společnosti VPO, způsobilo újmu. Jedná se o společnost VÍTKOVICE STEEL, a.s., a odběratele jejich výrobků.

Nad rámec námitek společnosti VPO jsem změnil *výrokovou část d)*, a to čistě z hlediska formálního. Správní řízení vedené dle ustanovení § 11 odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže je řízením zahájeným na návrh účastníka řízení. Úřad je pak, jak jsem již uvedl shora, takovým návrhem vázán. Formulační změnu této části výroku, kde se orgán prvního stupně odklonil od znění návrhu účastníka řízení, jsem proto napravil, přičemž z hlediska věcného se zcela ztotožňuji se závěry orgánu prvního stupně (strany 16 – 18 napadeného rozhodnutí).

Dále jsem se zabýval posouzením námitek společnosti VPO ohledně procesních vad správního řízení a dospěl jsem k následujícím závěrům.

Pokud jde o námitku účastníka řízení, že *rozhodnutí prvního stupně nebylo vydáno ve lhůtě stanovené dle § 49 správního řádu*, konstatuji, že lhůty dle ustanovení § 49 správního řádu jsou lhůtami pořádkovými, a proto jejich nedodržení nemá bezprostřední vliv na práva účastníků správních řízení. Z podrobného posouzení dané námitky však musím konstatovat, že Úřad v daném případě nepochybil. Dne 7. 1. 2004 bylo totiž vydáno rozhodnutí č.j. R 34/2003, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Úřadu č.j. S 138/03-5510/03-ORP ze dne 10. 10. 2003 a věc byla vrácena orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, přičemž spis správního řízení byl prvostupňovému orgánu postoupen dne 27. 1. 2004. Šedesátidenní lhůta dle ustanovení § 49 odst. 2 správního řádu tedy skončila dne 29. 3. 2004. Následně byla

lhůta pro vydání rozhodnutí na základě žádosti prodloužena (strana 1109 správního spisu), o čemž byli oba účastníci řízení řádně informováni (strany 1114 - 1117 správního spisu). Námitku účastníka řízení nelze tedy akceptovat.

S námitkou společnosti VPO, že došlo **k porušení jejího práva účastníka disponovat řízením**, když nebyla řádně informována o rozšíření okruhu účastníků řízení o společnost OSINEK, rovněž nelze souhlasit. Poté, co bylo společnosti OSINEK postavení účastníka řízení přiznáno rozhodnutím č.j. R 27/2003 ze dne 17. 12. 2003, jsem se zabýval otázkou dopadu tohoto procesního pochybení na správní řízení č.j. S 138/03 a práva obou účastníků řízení a dospěl jsem k závěru, že přiznáním postavení účastníka řízení v době, kdy se řízení ve věci nacházelo ve fázi řízení o rozkladu společnosti VPO proti rozhodnutí orgánu prvního stupně č.j. S 138/03-5510/03-ORP ze dne 10. 10. 2003, by byla společnost OSINEK podstatným způsobem krácena na svých právech vyplývajících z jejího postavení jako účastníka řízení. Rozhodnutí orgánu prvního stupně jsem proto zrušil a věc s podrobným odůvodněním nastalé situace po rozšíření okruhu účastníků řízení vrátil orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Rozhodnutí o rozkladu č.j. R 34/2003 ze dne 7. 1. 2004 bylo společnosti VPO jako účastníkovi řízení prostřednictvím jejího právního zástupce doručeno do vlastních rukou. Účastník řízení, společnost VPO tak byla informována řádně o rozšíření okruhu účastníků správního řízení č.j. S 138/03.

Dále jsem se zabýval námitkou společnosti VPO, že v průběhu správního řízení došlo k **porušení rovných procesních práv účastníků řízení**, a to tím způsobem, že společnost OSINEK byla zvýhodněna na úkor společnosti VPO ohledně žádosti o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí. Ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu stanoví, cit.: „*Správní orgán je povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění.*“ Správní orgán má tedy povinnost dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním ať již rozhodnutí prvního stupně či rozhodnutí o rozkladu, v případě doplnění dokazování, mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění. Konstatuji, že tuto povinnost orgán prvního stupně splnil, jak vyplývá ze spisu správního řízení. Společnost VPO v rámci svého doplnění k vyjádření k podkladu rozhodnutí zaslala Úřadu cenovou analýzu ATKINS. Úřad s ohledem na nový důkaz, jenž se stal součástí spisu správního řízení vyzval druhého účastníka řízení, společnost OSINEK, aby se k předmětné analýze vyjádřila (strana 1089 správního spisu). K žádosti společnosti OSINEK byla lhůta pro vypracování vyjádření k této cenové analýze prodloužena. Vyjádření společnosti OSINEK k cenové analýze (strany 1118 – 1122 správního spisu) bylo společnosti VPO zasláno dne 7. 4. 2004, aby měla možnost se s ním řádně seznámit (strana 1123 správního spisu). Žádost společnosti VPO o stanovení lhůty pro vyjádření se k vyjádření společnosti OSINEK k Cenové studii Úřad odmítl mimo jiné z důvodu, že vyjádření společnosti OSINEK neobsahuje žádné nové skutečnosti či návrhy, pouze shrnuje údaje, které dle jejího názoru z tohoto podkladu vyplývají. Zda skutečnosti vyplývající z Cenové studie jsou pro rozhodnutí Úřadu relevantní, zůstává na posouzení Úřadu. Důvodem pro tento postup Úřadu bylo proto neúčelně neprodlužovat správní řízení za situace, kdy na základě správního uvážení dospěl k závěru, že ani Cenová studie ani vyjádření společnosti OSINEK k této studii neobsahují žádné pro správní řízení zásadní skutečnosti. Ke zmíněnému vyjádření společnosti OSINEK se účastník řízení však mohl vyjádřit a také tak učinil v řízení o rozkladu.

Pokud jde o námitku společnosti VPO, že **orgán prvního stupně se řádně nevypořádal s námitkami obsaženými v předešlém rozkladu a neprovedl účastníkem řízení navržené důkazy**, uvádím následující.

Ohledně otázky přiměřenosti ceny tekutého surového železa a jejího posouzení orgánem k tomu pověřeným, tj. ministerstvem financí, opakovaně poukazují na stanovisko ministerstva financí ze dne (strany 1233 - 1234 správního spisu), ze kterého jednoznačně vyplývá, že společnost VPO cenové předpisy v roce 2003 neporušila.

K návrhu účastníka řízení na provedení *výslechu soudního znalce Doc. PhDr. Ing. Jana Novotného, CSc.* uvádím, že součástí správního spisu se stal posudek právě tohoto znalce (strany 925 – 936 správního spisu). Úřad tento posudek v rámci správního řízení hodnotil a při vydání napadeného rozhodnutí k němu přihlédl, nepovažoval však za nezbytné provést výslech svědka, Doc. PhDr. Ing. Jana Novotného, CSc., jehož profesní závěry již byly obsaženy v předmětném posudku. Postup orgánu prvního stupně tak shledávám plně v souladu s ustanovením § 32 odst. 1 správního řádu, kdy správní orgán účastníky řízení navržené důkazy provede pouze, je-li to nezbytné k řádnému objasnění věci, tj. k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci, jinak v rozhodnutí odůvodní, z jakého důvodu shledal provedení takových důkazů nadbytečným (rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně č.j. 2A 10/2002-OL-282 ze dne 13. 4. 2004 ve věci žaloby podané společností Karlovarské minerální vody, a.s.).

Pokud jde o námitku společnosti VPO, že *Úřad odmítl opakovaně vyslechnout zástupce společnosti TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY, a.s.* ve věci tržních cen a možnosti dovést cenu tekutého surového železa od cen želez pevných, konstatuji, že Úřad návrh účastníka řízení posoudil a s ohledem na skutečnost, že informace od tohoto subjektu mu byly již známy ze záznamu o poskytnutí informací dle ustanovení § 21 odst. 4 a 5 zákona o ochraně hospodářské soutěže (protokol strany 605 – 606 správního spisu) a ze zaslaných písemných podkladů, tento návrh neshledal důvodným. Přestože účastníci řízení nebyli přítomni poskytnutí informací od zástupců společnosti TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY, a.s., měli možnost seznámit se s obsahem jimi poskytnutých informací z písemného záznamu tohoto jednání a případně se k němu v průběhu správního řízení č.j. S 138/03 vyjádřit.

Pokud jde o námitku účastníka řízení ohledně skutečnosti, že *Úřad pominul argumentaci společnosti VPO týkající se principů veřejné podpory poskytnuté společnosti IHN* a jejího vlivu na výši ceny tekutého surového železa, konstatuji, že napadené rozhodnutí nestanoví, že by společnost VPO měla dodávat své zboží za cenu, která je podnákladová. Úřad v napadeném rozhodnutí pouze konstatuje, že omezení dodávek tekutého surového železa společností OSINEK ze strany společnosti VPO je za podmínek, jež uvádí společnost VPO ve svém návrhu na určení, zneužitím dominantního postavení.

Uzavírám tedy, že po přezkoumání věci v celém rozsahu jsem ze všech shora uvedených důvodů a na základě návrhu rozkladové komise rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Josef Bednář
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěž

Rozhodnutí obdrží:

Ambruz & Dark, advokáti, v.o.s.
Mgr. Ing. Ludvík Juříčka, advokát
nám. Svobody 20
602 00 Brno

Weil, Gotshal & Manges, v.o.s.
Mgr. Ing. Petr Severa, LL.M., advokát
Křižovnické nám. 1
110 00 Praha 1

Toto rozhodnutí nabylo právní moci a stalo se vykonatelným dne 17. 1. 2005.